

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre . . . 1 frt 25 kr. — 2 kor. 50 fl.
Félévre . . . 2 . 50 . . . 5 . . .
Egész évre . . . 5 . . . 10 . . .

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr. — 14 fillér

Egyes példányok Groszmann J. antiquar üzletében, Polacsek V. és Groák I. dohánytözsdejében, Groszmann J., Gubás F. és Hesz Jenő fűszerkereskedésében kaphatók.

SZABADSÁG

POLITIKAI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI, TANÜGYI ÉS HELYIÉRDEKŰ LAP.

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐSÉG:
hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők:
Városháza 4. szám.
(Markó-ház.)
Szerkesztő otthon található egész nap.
KIADÓHIVATAL:
hova a nyiltterek, hirdetések és előfizetési díjak, valamint reklamációk küldendők:
Wesselényi Géza
könyvnyomdája
Deák-utca (színház-épület).

Ütközet előtt.

Hazánk katolikus püspökei s előkelő világi férfiai kedden délután gyültek össze Budapesten. hogy — miként Vaszary hercegprimás magát kifejezte — „vallási jogaik, lelkiismereti szabadságuk védelmére” keljenek.

Maga a primás nyu odt és higgadt beszédeben került ugyan minden harcziás nyilatkozatot; de az utána következő szónokok már oly hurokat penditettek meg, melyek alkalmasak arra, hogy az országban a felekezeti harc teljes erővel törjön ki.

Olvastuk ezeket a beszédeket. Elolvastuk a püspökök pásztorleveleit is. Mily szelid, mily békés hangok van ezeknek! Ámde a termékenyítő eső is csendes, nem romboló, vihartalan, mégis nőnek utána gombák, a melyek mérgesek.

Nem könnyű dolog a megindított lavinának békésen haladni a lejtőn lefelé. Sőt egyenesen természetellenes óhaj, hogy a lavina ne legyen romboló, vérszes, kárhóztos. Senki sem átkozza a lavinát, az értelmetlen hőtömeget; mindenki a kezet teszi felelőssé, mely a görgeteget lejtős útjára: a szenvedélyek mélyei felé megindította. Nem mentség, hogy az indításkor szentelt víz tette jó illatúvá a cselekvő kezeket és a „Pax” köntösében adták meg az első lökést.

Mindazokért az eseményekért tehát, melyek a katolikus gyűlés békés szözeatai és a püspökök szelid-hangu pásztorlevelei nyomán az országban felmerülnek. Isten és a közvélemény előtt a magyar főpapság felelős. Akárminő igazató hanghoz fog eljutni a harczó egyház valamely kis káplánja a jó vidék becsületes, de néhol a világ folyásától egy kissé elmaradt falvaiban: ők a felelősök. Mindazok, miket Isten szöszékén az ő szolgálai mostanság elmondanak és ezután elmondandók lesznek azokról az „átkozott liberálisokról és az ő ördögi praktikájukról”, melynek neve polgári házasság: egye-

nesen a katolikus nagygyűlés és a főpapi pásztorlevél édes magzatai lesznek.

Hiába tiszta és előkelő a gyűlésnek és a pásztorlevélnek a hangja, ha gyűlölettel telt a viszhang, mely azoknak nyomában kél. Az őforrás vize hiába volt kristálytisza fenn a hegyek között; ilhatatlanná válik, ha magába szedi lent a talaj salakjait. A közlegény mindig megszobb szokott menni az eszközökben a vezérnél; de az is tudvalevő, hogy a vezérek csak győzni szoktak, gyilkolni nem. Ugy van az berendezve évezredek óta, hogy a közkatónák ölnék és szarcolnak, a vezéreké pedig a harc dicsősége. Jön azonban a történelem kéréllhetetlen keze és . . . a közlegények nevét elfelejti, de Timur-Lenk minden szölgájának minden vérontásáért Timur-Lenket teszi felelőssé. Így tesz más politikai bűnökkel is. Ez a kéréllhetetlen kéz azt fogja nagy könyvének 1894-iki lapjára följegyezni, hogy a róm. kath. főpapok — a primás szözeatai szerint — nem hajoltak meg a század korszelleme előtt és felekezeti harczot indítottak abban az országban, a hol felekezeti harc alig létezett; csak azért, hogy nyakát szegjék a haladást és felvilágosodást hirdető szabadelvű reformoknak.

A történelem ítélőszéke a harcziás káptalanokat nem fogja elítélni, mert az ő hibájuk mindössze annyi, hogy hű szolgálai lelkükben elhomályosodtak a polgár kötelességének tiszta körvonalai. A közvélemény, igaz, feleletre vonja őket, de ők azért nem hivatkoznak a Schoppekre, éppen úgy, mint Vaillant ur hiába emlegetné a szocziálista és kommunista nagy írókat: Saint-Simont, Marxot és Fouréert. A történelem egyenesen fölmenti őket és igazatásként egyenesen azokat a harcziás szellemeket teszi felelőssé, a kik nekik a jelszót kiadták, a jel-

szót a szabadelvű reformok megsemmisítésére s a felekezeti harc megkezdésére.

De a felekezeti harc felidézése nem fogja nyakát szegni a liberális újításoknak. A korszellem a haladás és felvilágosodás útján visszafelé nem mehet. A meggyőzés és igazság fegyverével le fogja rombolni az akadályokat, melyeket ósdi in . . . lovagjai gördítenek útjába.

A sötétség harcza ez a ság ellen. A győztes csak a világosság lehet!

Herman Ottó beszéde.

Az országgyűlés a karácsonyi szünidő után hétlőn kezdte meg működését, mint mondani szokták: ujult erővel. De a honatyákon nem látzott meg az erőnek megújulása, mert álmosan és vajmi kevesen jelentek meg az első üléseken. A karzat is csak úgy kongott az ürességtől. Szerdán azonban már élénk képe volt a Háznak, de ezt sem a honatyák adták neki, hanem a karzat. Tele volt a katolikus nagygyűlés után a fővárosban maradt papokkal. No ezeknek azután volt mit hallgatniok. Mindgyárt az ülés elején szót emelt Herman Ottó, városunk déli kerületének országgyűlési képviselője s kemény kritika tárgyává tette a kath. nagygyűlés határozatait. Az egész karzat félszkelődni kezdett, a papok meglepetve nyujtották előre jól táplált fejüket s gondosan kutatták: ki lehet lent az a vakmerő, a ki megmerte leczkézteni a — biboros hercegprimást?

Herman Ottót azonban legkevésbé sem zavarta meg ez a tiszteletreméltó felekezeti érdeklődés, bátrán rámutatott azokra a bajokra, melyek a hercegprimás beszédeben és a nagygyűlés határozataiban rejlenek.

A beszéd egész terjedelmében a következő:

T. Ház! Magyarország fő- és székvárosa a tegnapi napon tanuja volt egy gyülekezettnek, melyet ha kis mértékben akarnánk mérni, ez valóság-

volt; volt bátorságom tönkre tenni, elárulni „az én kedves gyermekemet”, az „én édes szép jégvirágomat”: a feleségemet volt bátorságom elhagyni a nyomorba jutott nagyanyát, a haldokló apát: legyen tehát bátorságom szegényen, rongyosan, fillér nélkül kilépni idegen emberek közé, a kik nem ismerték négyes fogatomat, hátszöveimemet, hármasekéimemet, falkámam, nyájamat, buzavetésememet, Lichtman Dávidot a gépészemet, Cziberát a komornyikot, Schwartz Mózeset a korcsmárost, az én külön korcsmárosomat, ezt az áldott jölelkű embert a kinek olyan sok jó rumja, cognacja volt, — azok közé megyek. S bár itthon minden fűrfangot felhasználtál, hogy a kényelmes 4 heti gyakorlat alól kivond magad mert az ártott volna arcod fehérségének, kezeid hires finomságának, a fáradság elcsigázta volna do-loghoz sohse szoktatott tagjaidat, te a volt cs. és k. hadnagy idegen nemzet légiójába beálltál közvitéznek. Meghunyszokodva fogsz szalutálni annak a káplárnak, a kit libapásztornak se fogadtál volna fel. Arczod verejtékét fogod pergetni, hogy a falat kenyeret s korty rumot becsületesen kiérdemeld a Grande Nationtól, te — a ki egy csókért, egyetlen forró ölelésért csak nem régen is 1000 pengőt adtál.

— Így gondolkozhattál . . . így gondolkoztál-e?

Mit mondott erre a Neszi — a te áldott jó teleséged, a kinek arczképét magaddal kellett volna vinned a messze idegenbe, — de soha ott meg nem szentségtelenítini ama gondolattal: ez az én feleségem, hanem úgy hordani a sivatag közepett, mint a velencei hölgy hordja az amulettet, mint a fanatikusk Johániták hordták Krisztus keresztfájának

A SZABADSÁG TÁRCZÁJA.

Szerelmes levél.

Hogyha nekem adnák
Egy császár hatalmát,
Egy poéta hívét
Egy herceg vagyonát;
Csak ne szeresselek
Igaz szerelemmel,
Csak mondják le rólad:
Azt mondanám: nem kell,
Nem kell!

Hogyha szülőföldem
Üszökre hamvadna,
Hazám, rokonságom
Koldusbotra jutna,
Ha legjobb barátom
Kéne látnom holtan:
Ha tovább szerellek:
Azt mondanám: jól van,
Jól van!

Ha jó Istenemet
S hitem veszteném el,
Hogyha fel nem hagyok
Szívem szerelmével:
Sírniék, töprengeniék
Hosszu éjszakákon,
De — tudom, hogy — itt is
Győznél drágaságom,
Győznél!

Csak ha édes anyám
Halna meg miattad,
Hogyha le nem tennék
Édesem, terőlad!
Csak akkor, de akkor
Lemondanék rólad,
Lemondanék rólad!

Juhász László.

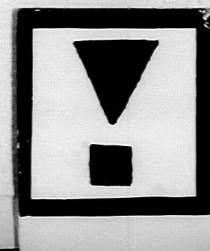
Válasz egy régi levélre.

Karó? A „Legion Etrenge” tagja? —
Istenem! — hát élsz? csakugyan te vagy az?
Én már rég tul hittelek téged a földi gondokon.
A világ — a mi világunk — kimondta feletted az ítéletet: „nem közénk való”. Te talán nem hallottad azt, de megértted; megértted s levontad belőle a consequentiát.

Ezer ember közül 999 nem úgy oldotta volna meg e kérdést, mint te, hanem úgy, mint a hogy leveledben is emlited: „Kész a patron öreg Jánosom, — csak tegye le . . . Ugyan melyik fog engem elküldeni a más világra”.

Te csak gondoltál erre, de nem tetted meg.
Gondolkozom e problema felett. Mi lehet ez?

Gyávaság? Magam kiáltom erre a bosszus hazudtolást. Mi hát? Bátorság! mely azt mondja: én ur voltam, volt bátorságom tönkre tenni magamat, apámat, testvéreimet, köztük a 12 éves Miklóst, — azt a szép, azt a kedves, azt a szerény — most már — szegény és szerencsétlen fiút, a ki édes testvérem volt, de a ki engem úgy szeretett, s úgy félt, mintha fiam lett volna, pedig csak keresztfiam

gal azt jelentené, hogy a ki teszi, nem ismeri fel sem a helyzetet, sem pedig nem tudja eléggé megbecsülni és latolni, hogy mit jelentsen az, midőn egy valósággal hatalmas vallásfelekezet megmozdul és ország és világ előtt ünnepélyesen deklarálja, hogy mi az ő hite, mi a szándéka, mit tart a világ folyásáról.

Ez a gyűlés, t. ház, arculattal egyenesen a magyar törvényhozás képviselőháza felé volt fordulva. Ezt tagadni nem lehet. És éppen, mert a képviselőház felé volt fordulva, én mint a képviselőház legcsekélyebb tagja, de a ki vindikálom magamnak azt, hogy a vallási és felekezeti dolgokban megőriztem magamnak a teljes elfogulatlan-ságot, bátorságot veszek magamnak a következők kijelentésére (Halljuk! Halljuk!)

Senki sem becsüli nagyobbra Magyarországot jelenlegi kath. legfőbb pásztorát, mint én. Becsülöm azért a jelszaváért, melyet választott, midőn kimondta, hogy az ő jelszava: „Pax”. De a ki a békét akarja a jelenlegi viszonyok közt, annak csekély véleményem szerint kétszeresen akarnia kell egyszeresmind az igazságot is; mert a Pax és Veritas együvé tartozik.

Elismerem annak a beszédnek fenkölt voltát; csupán csak egyetlenegy tételre kell megjegyzést tennem. Es ez az, midőn Magyarország legfőbb bíboros főpapja kimondja, hogy a kath. egyház nem követel magának ma többet, mint a mit 1790/91-ben a katolikus egyház a protestáns egyháznak adott.

Hát, t. ház, először konstatálni kívánom azt, hogy én, mint e törvényhozásnak régi időktől fogva tagja és mint a magyar társadalom meglehetősen ismerője, nem ismerem sem e teremben, sem e termen kívül embert, a ki kimerte volna mondani azt, hogy ő a magyar katolikus egyházat jogaitól megakarja fosztani. A másik dolog, a mit konstatálnom kell, az, hogy nem a katolikusok adták meg 1790—91-ben a protestánsoknak, a mi őket megillette, mint a haza gyermekeit, hanem eltekintve minden békekötéstől, megadta azt nekik a törvényhozás igazságérzete (Helyeslés) és ezt az igazságérzetet nagyra tartotta a nemzet azóta is, megingathatatlanul mind a tegnapi napig.

T. ház! Azt hiszem, hogy ezt erről a helyről konstatálni kell. (Helyeslések a jobb és szélsőbaloldalon.)

A második, a mire nézve megjegyzést kell tennem, az, hogy a katolikus autonomia tekintetében intésül felhozott az, hogy a katolikusok ma olyanok, mint a kötetlen homok, a melyet a szél ide-oda szórhat és nem kell hozzá más, mint jó római csement, hogy az granitá alakuljon és ellentálljon minden támadásnak.

T. ház! Nem tartom most sem időszereinek, sem kötelességemben állónak, hogy én bizonyos csementeket itt analizáljak, de kimondom lelkiismeretem szerint, hogy én minden felekezetre és minden polgárra nézve Magyarországon csupán csak egy csementet ismerem, a melyből granitot lehet alkotni: ez a tiszta magyar hazafiság és a magyar szabadságszeretet csementje. (Igaz! Ugy van! a jobb- és szélsőbalon.)

Egy harmadik megjegyzést is kell tennem t. ház. Felhozott, hogy az állam legfőbb oszlopa a tekintély és engedelmisség.

egy-egy forgácsát, letérdelni minden reggel, minden este eléje, s úgy kérni őt: „bocsásd meg az én vétkeimet.”
S Neszi jó — Neszi megbocsát.

Neszi! . . . Méltóságos asszonyom, küldje el Karónak Sidi-Bel-Abbesbe az arczképét, hadd legyen ő neki őrangyala a homokpusztákon, s hol nem játszik már a délibáb az emberekkel, s az a szent tűz, mely keblét önért égeti, hadd legyen az a purgatórium, mely szívét és eszét végkép megtisztítja.

Emlékezem arra az estére, midőn én, hozzád akkor teljesen idegen ember, remegtem érted, féltetelek a tönktől, a holnapi árveréstől, midőn tanácskozás czime alatt magadhoz hívtál, s nem a jövőről tanácskoztunk, hanem te beszéltél — vig czimborák közt — multadról . . . az öreg grófnőről, a ki megtanított szeretni, a patikus lányáról, — a kit arról az időről a mikor „nem illett téged Budapesten nem ismerni”, s emlékezem, midőn a te édes szép jégvirágod azt mondta könnyek közt, mindenem elusztott 2 év alatt — csak legalább egyszer laktam volna jól. Oh ekkor te nagyon bűnös ember voltál.

Nem vádolkak. A vér az, mely elragadott. Volt vagyond — elköltötted. Megteszi ezt más is. Nem estél kétségbe, de megrendültél, s a hajótörésből szegényen, de egészségesen megmenekülve, új életet kezdted. Nem kényelmes élet, de élet.

Jól tetted, hogy nem ölted meg magad. Nem egyedül szálltál volna a sirba.

Helyesen cselekedted, hogy élni akarsz s akarsz minden áron.

Meg kell bűnhődnöd bűneidért.

T. ház! A tekintély és az engedelmisség már az emberi józan ész definíciójánál fogva is határozottan absolutistikus elv. Magyarország úgy, mint ma áll, nem fektetheti a maga erősségét másra, mint a jogból és igazságból merített meggyőződésre. Legvégül kimondatott az, t. ház, hogy eltekintve minden autonomistikus és más törekvésektől, szükség van arra, hogy a jövőben a választók a társadalmi és az államélet minden terén nézzék meg jól a férfiakat és csak azokat küldjék a parlamentbe és máshova, a kik jó katolikusoknak bizonyulnak. Semmiéle kivételt ez alól nem hallottam és nem olvastam. A ki, t. ház, úgy állítja fel a tételt, hogy csupán egy felekezetet férfait szabad belebocsátani a közéletbe, az üszköt dobott a társadalomba és megrongálja a mai Magyarország egyedüli erősségét, a mire egyedül építheti jövőjét, t. i. minden vallásfelekezetnek, minden fajnak, minden nemzetiségnek egy törekvésben való egyesülését a hazaszereteten és a szabadság szeretetében. (Helyeslés a jobb és szélsőbaloldalon.)

T. ház, fentartom magamnak, hogy ha majd annak idején az ugynevezett egyházipolitikai kérdések fel lesznek véve, hogy megadjam azokhoz azt a kommentárt, a melyet nyíltsággal kell ezen a helyen megadni. De már ma is szükségesnek tartottam felszólalni a törvényhozásban, nehogy azon elvek félremagyarázása oly veszedelmet hozzon a nemzetre, a melynek kikerülése, minden igaz magyar hazafinak legszentebb kötelessége. Ezeket óhajtottam ez alkalommal elmondani. (Helyeslés a szélső baloldalon.)

Fővárosi levél.

Budapest, 1894. január 18.

Nem is vesszük észre, hogy itt a farsang, úgy elföldi szemünk elől a politika. A Vigadóban is már nem fiatal párok ropják a tánczot, hanem a püspökök mondanak peregat a polgári házasságra. A hol tegnap még a zsidó lány szerelmesen hajta fejét a keresztény legény keblére s végig keringőzven, a polgári házasságról suttoztak, ma sok ezer katolikus pap és hívő tiltakozik a vérekeves ellen. Soha semmiféle tánczos alkalomtól meg nem telt így a Vigadó minden termével és apró zegével-zugával. A Jókait ünneplő nagy közönség egy maréknyi kis csapat volt a tenger néphez, mely a Vigadót meglepte s mely leirhatatlan lelkesedéssel fogadta a király biztató szellemű táviratát. Érdekes, nagyon érdekes, hogy a katolikus nagygyűlés délután fél négykor menesztett hódoló telegrammot Ó Felségéhez Bécsbe s a válasz Ó Felsége aláírásával megjött már fél ótkor. Tehát egy óra alatt megtörtént a táviratváltás. Hanem a „Magyar Hírlap” kisütötte, hogy az egész szemfényvesztés volt, mert Ó Felségének már délelőtt elment a telegramm s déli 1 óraker feladott a válasz a Burgban. De hát végre is, a katolikus nagygyűlésnek s általában mindazoknak, kik nem akarják az egyházipolitikai reformokat, az a fő, hogy a király válaszolt, még pedig feltűnő rokonszenvesen s ma már kevesen vannak, a kik meg mindig biznak a polgári házasság jó sorsában.

A szabadelvű-párt pedig bomlik, hull szét nap-nap után. Mindennapra esik két-három kilépő s Szapáry Gyula gróf éppen a katolikus nagygyűlés napjára tartogatta a kilépést, mely bármily természet-

Látom erős melledet, amint a vállrojtos kék tunikát duzzasztja, látom (vastag) nyakadon trónoló daczos fejedet, magas intelligenciára valló férfias nyílt homlokodat, kék szemedet, a mint búsan, merengve és a férfias elszántsággal bizonyos nemével forgatod a Lebel puskát s töröld homlokodról a verítéket, mely a regényes Sajó völgyön született s a Szaharán hal el. Ha 5 évvel ezelőtt lettél volna oly kötelességtudó, „meggondolt ember, mint ma, akkor most azt mondanák az emberek: „nem illik ezt a négyfolyam mentén nem ismerni, . . . s talán: „nem illik őt nem ismerni”.

. . . A jövő . . .

Múljanak el bár az évek, „a te jégvirágod” virítani fog a te számodra. Jób . . . Nábobbá lehet . . . A tékozló fiu mint bonus pater familiás fog sürgőni az aranykalisszal ékes rónán, frissen, üdén bizgatva a vig kepeket; s a farsztó, de édes munka után pihenőre térve — otthon fogod találni a te Neszidet s öcsédet a kis Miklóst, — már huszárhadnagyot — s talán unokaöccseit is, a kik Neszikére hasonlítanak; s a verandás urilak asztala körül ülve, mig Neszi köt, s Miklós kedélyesen cigarettázik, te — apádtól tanult módszer szerint tömött csibukból bocsájtva a bodor füstöket elmerengve azon töprenkedel: „feltámadunk”, s a kis fiad által megmérgecsített Czirmosnak, a Neszi kedves cziczájának, barátságos dorombolására haza zökkenvén gondolatod, folytatni fogod a hol tegnap este elhagyta vidáman, boldogan: — — — „egy csendes estén a Zahara közepén.” N.

tesnek és logikusnak tessék, óriási szenzációt és riadalmat okozott. Annak idején a kabinet Szapáryt az egyházipolitikai reformok ürügye alatt kényszerítette a lemondásra, neki tehát tulajdonképpen már akkor ki kellett volna lépni a szabadelvű-pártból. De most nagyobb zajjal és lármával történhetett: most lépett ki hát.

Általános a zűrzavar, nem csoda, ha a politikusok is fejüket veszítették, senki sem tudja megítélni, tisztán látni a helyzetet s a legközelebbi jövőt is. Már a kormány bukásáról beszélnek és egy leendő Szapáry-kabinetéről. Szapáry redivivus. Szapáryval tényleg már nem egyszer esett meg, hogy kibuktatták a miniszter kollegái s kevés idő múlva ismét nélkülözhetetlenné tudta magát tenni Bécsben. Ugy látszik, most is úgy lesz.

Egy rettentő bomba volt a héten Károlyi Pista gróf beszéde is a szabadelvű-párt klubbjában. Sarokba szorította azokat a képviselőket, a kik a választáskor reverzalist adtak s ezek most már nem szavazhatják meg a polgári házasságot. Ilyen pedig sok van a szabadelvű-pártban. Ma már azt sem lehet egész bizonyosra venni, hogy a képviselőházban meglesze-e a többsége a polgári házasságnak, azt pedig éppen bizonyosra veszik, hogy a főrendiházban megbuktatják S ehhez alig is férhet kétség a király telegrammja után.

És most irnék önöknek a budapesti farsangról, de hát a mint mondanám: farsang nincs, csak magas politika. Irnék a Berczik Árpád csufosan megbukott „Papá”-járól, de hát a holtakról vagy jót, vagy semmit. Nem erőszakolom a dolgot; úgy sem jönne egyéb e héten a tollamra: politika, politika és politika.

Székelly Huszár.

H I R E K.

— **Diszküldöttség.** A magyarországi ev. ref. zsinat elnöksége Budapesten elhatározta, hogy a jövő esztőtörtökön, vagyis január hó 25-én a zsinat képviselőletében egy 25 tagból álló küldöttség fog tisztelegni Budán Ó felsége a király előtt, mely küldöttség köszönetét fogja kifejezni a zsinati törvények szentesítéséért. A küldöttség vezetői Kun Bertalan püspök és Tiszta Kálmán főgondnok, mint zsinati elnökök, lesznek. E küldöttségben részt vesznek megyénkbeli báró Vay Béla főispán és Bornemisza József alsó-borsodi esperes, mint zsinati tagok.

— **Üdvözlő távirat** A miskolci ev. ref. főgimnázium tanárikara tegnap folyó hó 19-én távirattal üdvözölte Csáky Albin gróf, közoktatásügyi minisztert abból az alkalomból, hogy a nem állami tanárok nyugdíjazását tárgyzó törvényjavaslatot az országgyűlés elé terjesztette. A távirat szövege következő: „Nagyméltóságú Gróf Csáky Albin közoktatásügyi miniszter úr! A miskolci ref. főgimnázium tanári kara mély tisztelettel és hálás szívvel üdvözlöi Nagyméltóságodat közoktatásügyünk jövője tekintetében korszakot alkotó nyugdíj-törvényjavaslata beadása alkalmából. — Halmgy Gyula igazgató.”

— **Kinevezés.** Laktich Gedeon bárófai lakost a pénzügyminiszterium vezetésével megbízott miniszterelnök, a miskolci adóhivatalhoz adótisztnek nevezte ki.

— **Katonai hírek.** Folyó évi január 1-vel a tüzéregszotályok ezredekké alakították át. A Rimaszombatban állomásozó tüzérezred egy része megyénk Zsolca községében fog elhelyeztetni. Az ezred parancsnokává Ó felsége a király Camforti Rosenauer József ezredest nevezte ki.

— **Gyász.** A részvét fájt érzetével vettük a szomorú hírt, hogy Szűcs Lajos törvényszéki bíró neje született Keresztsszeghy Bernát Johanna urnó hosszas szenvedés után jobblétre szenderült. Az elhunytban nemcsak a család vesztette el a páratlan hű nőt, a gyermekei boldogságáért élő jó édes anyát; hanem a jótékonyág oltárán is kialudt az ő életének elhamvadásával egy nemesen lobogó tűz, mely szeretettel világította be az emberi szenvedések szomorú tanyáját. A szelid-lelkű nő elhunytá felett városzerte általános részvét nyilvánul. A család által kiadott gyászjelentés a következő: Szűcs Lajos, Szűcs Zoltán, Moldoványi Gézáne született Szűcs Irén, Macskássy Sándorné született Szűcs Etel és Szűcs Margit egy a maguk, illetve férjeik, mint számos rokonaik nevében is fájdalmas szívvel jelentik a felejthetlen hitvestárs, s szeretett jó édesanya Szűcs Lajosné szül. Keresztsszeghy Bernáth Johannának élte 62-ik s boldog házasságának 38-ik évében folyó évi január 18-án reggeli 3 óraker történt csendes elhunytát. Pormaradványai folyó hó 19-én d. u. 3 óraker fognak a Nagy-Hunyad-utczai 1. sz. háztól a mindsenti róm. kath. sírkertben örök nyugalomra tételni. Az egesztelő szent-mise áldozat január 20-án d. e. 10 óraker fog a mindsenti templomban az egek urának bemutatni. Miskolcz, 1894. január 18. — Áldás lebegjen nyugvó porai felett!

— **Halálozás** Egy jó családayának kihált porait kísérté városunk intelligens közönsége e hó 18-án az örök álmok hazájába. Özv. Kiss Sándorné szül. Kiss Erzsébet asszony, egy minden tekintetben tiszteletreméltó matrona az elköltözött, ki hosszú munkás életének minden pillanatát a legnagyobb

ugy ezen egyetlen szerepével egyszerre sikerült volna azt elérnie. Az atyja elvesztését és anyjának ezt követő násza fölött érzett fájdalmát eltitkolni nem tudó Hamlet, atyja szellemétől megtudva ennek erőszakos módon öccse a király és férj-utód általi megöletését megtudva anyjának ebbeli közreműködését, a világi öröme helyett ezéül tüzi ki magának a bosszút. Minden részletét ezen idegfeszítő szerepnek oly nemes hévvel, olyan veévvvel játszotta meg Kazaliczky, hogy alakítása a nemzeti színház deszkáinak is dicséretére vált volna. A mérséklet, melylyel kitörő fájdalmát titkolja, szerepének valóságos előnyei voltak. Kár, hogy az Ophelia temetése jeleneténél Laertes (Szathmáry) heves, kitörő szenvedélye mintegy magával ragadta Kazaliczkyt is s az összeütközés hangja láthatólag megerőltette egész idegzetét. Bera Paula Opheliája kezdetben gyöngye alkotásnak mutatkozott, az örülési jelenet azonban igen jól bevált. Az összjáték általában kifogástalan volt. Látható rossz hatással volt azonban a közönségre Claudino király (Győre) és Getrud királyné (Nagyné) öltözkéje, mely éppenséggel nem felelt meg kopottas külsőjével és felszokatott hónaljával Dánia hatalmas urának. A restauráció már nagyon ráférne e ruhadarabokra.

Csütörtökön Verő György kellemes zenéjű operettje „A szultán” ment. Pogány Janka Roxelane Walzerjét a közönség ismételt tapsa jutalmazta, Örley pedig ez estén is bravúrral játszott és énekelt. Bethleny Alíja és Mátray Bimbasi-ja a tuzástól épen nem volt ment, egyébként a darab összjáték dolgában eléggé bevált, fényes jelmezei pedig éppenséggel dicséretreméltók voltak.

A szerkesztő postája.

Gaszner Gyula főszolgabíró urnak Mező-Kövesd. Cikke mai számunkra későn érkezett. Jövő számunkban hozzuk.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: **Dr. Németh Imre.**
Kiadó: **Wesselényi Géza.**

Czeisler Adolf szállodája, kávéháza és sörcsarnoka.

Van szerencsém a n. é. közönség szíves tudomására hozni, miszerint a Terménycsarnok tekintetes elnökségétől engedélyt nyertem arra nézve, hogy a

Terménycsarnok diszes nagytermét

mellékhelyiségeivel, estélyekre, bálókra és hasonczélú vigalmakra

esetről esetre átengedhessem.

Midőn tehát a n. é. közönség figyelmét e körülményre felhívom, legyen szabad reménylenem, hogy szolgálataim alkalomadtán igénybe fognak vétetni, kijelentvén, hogy mindent elkövetendek arra, hogy a n. é. közönség eddigi becses pártfogását pontos kiszolgálattal és kedvező árak által jövőre is magamnak biztosítsam.

A terem minden délelőtt 8—10 óráig megtekinthető.

3—3

Kitünő tisztelettel

CZEIZLER ADOLF szállodás.

6. v. sz.
1894.

Árverési hirdetmény

Alulirt kiküldött végrehajtó, az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a miskolci kir. járásbírószág 11716.93. sz. végzése által Maixner Mathiasz bécsi lakos javára Pul P. miskolci lakos ellen 226 frt 30 kr. tőke és járulékaik erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás foganatosítása alkalmával bíróság lefoglalt és 445 frtra becsült bolti árukából álló ingóságok 226 frt 30 kr. tőke, ennek 1893. év április hó 21. napjától j. r. k. m. 19 frt 32 kr., megállapított eddig, 1 frt 65 kr. jelen hirdetményi és az ezutáni költségek erejéig nyil. os árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a miskolci kir. járásbírószág 12186 p. 893. sz. kiküldést rendelő végzése folytán alperesnek lakásán leendő eszközökre 1894-ik év január hó 23-ik napjának délelőtt 9 órája határidőül kitétik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. LX. t. cz. 103. §-ában megállapított feltételek szer. int lesz kifizetendő Kelt Miskolczon, 1894. évi január hó 10. napján.

Némethy Károly, kir. bírósági végrehajtó

Csődtömeg-eladás.

Vagyonbukott **Munk Ignác** miskolci vaskereskedő csődtömegéhez tartozó, leltározott árucikkek és bolti felszerelések, melyek a csődleltár szerint **25182 forint 61 kr-ra becsültettek**, a melyek beszerzési ára 30,482 frt 28 kr-ban állapított meg, a csődválasztmány mai napon hozott határozata értelmében, ajánlati verseny mellett, egy tömegben eladatnak.

Venni szándékozók felhivatnak, hogy zárt ajánlataikat, melyekhez **bánatpénzül a 25,182 frt 61 kr. becsértékének 10%-a készpénzben melléklendő**

1894. évi január hó 27-ig bezárólag

az alulírott tömeggondnoknak (lakik Miskolczon, Városháztér 26. szám alatt) benyújtani szíveskedjenek.

A csődleltár alólírott tömeggondnoknál megtekinthető, a ki kívánatra az eladás tárgyait is megmutatja.

Az ajánlatok elfogadása vagy el nem fogadása felett a választmány határoz. Ha nemesak az összes árukra, hanem ezeknek a **csődleltár tételeivel megjelölendő egy részére** is tétetnék ajánlat, ez esetben a csődválasztmány fentartja jogát arra, hogy ezen részleges ajánlat elfogadása felett is határozzon. — **A részleges ajánlat is ellátandó a megfelelő leltári becsérték 10%-át tevő bánatpénzszel.**

A választmány a tett ajánlatok felett még az 1894. év január havában határoz.

Azon ajánlattevő, kinek ajánlatát a választmány elfogadja, köteles a 10% bánatpénzen felül, a becsértéknek további 20%-át az alólírott tömeggondnok kezéhez, az ajánlat elfogadása napjától számított 8 nap alatt készpénzben letenni, a megállapított vételár hátrálékos részét pedig ugyanoda, az áru raktár átvételekor, — mely azonban 1894. évi április 1-én túl nem halasztható — lefizetni.

Vevőnek joga leendő a megvett árukat vagyonbukott volt üzleti helyiségében, 1894. évi április hó 30-ik napjáig bértizetés nélkül kiárusítani.

Azon vevő, a ki ajánlata elfogadása daczára, fizetési kötelezettségének pontosan eleget nem tette, bánatpénzét elveszti és ezenfelül az újabb ajánlati verseny folytán elért — esetleg csekélyebb összegű — vételár és az általa ajánlott ár közötti különbözetet a csődtömegnek 8 nap alatt megtéríteni köteles.

Vevő, kötelezettségei tekintetében, per esetén aláveti magát a sommás eljárásnak s a csődtömeg által választandó kir. járásbírószág illetékességének, mely körülmény az ajánlatban nyíltan megemlítendő.

A csődválasztmány fentartja magának a jogát, hogy azon esetre, ha elfogadható ajánlat nem tétetnék, a csődvagyont akár újabb ajánlati verseny mellett, akár egyéb módon értékesíthesse.

Kelt Miskolczon, 1894. jan. 10-én.

Fodor Pál,

ügyvéd, mint a Munk Ignác-féle csődtömeg gondnoka.

Széchenyi-utca 109. sz.,

BERLINER I. Miskolcz,

a Takarékegylet házában.

13—30

Kitünő, jó és hallatlan olcsó

finom vichszos vagy bagaria bőrezipó urak részére erős talppal párja	2.75-től 5.50-ig
egész könnyű Gems, Patent, borjubőr, vagy lakkos, uraknak, e setleg báli vagy salon	4.50 „ 6.50 „
Posztó, bőrrrel, ezugos 3.50-től 5.50-ig, valódi orosz-lakkal 4.50-től 6.50-ig. Posztó hosszúszerű eszímák, bőrrrel és lakkal	5.50 „ 12.— „
Női ezugosezipók zerge, patent vagy borjubőrből 10 izlésteljes formában erős talppal, hosszú szárral	2.75 „ 4.50 „
Női ezugosezipók finom Gems Glace, szép Lasins szalonlakkal, vagy orosz-lakkal, avagy egész bőrből	3.50 „ 5.50 „
Női „ Posztó, bőrrrel 3 frttól 4.50-ig, finom posztó és valódi orosz-lakkal	3.50 „ 5.50 „
Gyermek eszímák lakkal vagy lakk nélkül, ránczczal vagy anélkül, 3 évtől 13 éves gyermekek részére	2.— „ 4.50 „
Finom Gráci katalapok 25 különböző formában a legújabb divat szerint	1.25 „ 4.25 „
„ Nyűlszűrű kemény és puha valódi angolkalapok	3.— „ 6.50 „
„ Téli plüs- és borsapkák 25 válogatott izlésteljes formában feltünő olcsón, nem különbben ingek, nyakkendők, bőrröndök, gallérok, kézelők óriási választékban legolcsóbb árban kapható. — 1 Finom ezilinder 4 frt.	

Széchenyi-utca 109. **BERLINER I, Miskolcz,** a Takarékegylet házában.